

p/cco/o

รสชาติเล็ก ๆ ระหว่างบรรทัด

ร้านชำอิงอิง
ที่ปักพืงสำหรับผู้อ่อนล้า
云边有个小卖部

จางเจียเจีย

เขียน

ภาวิตา ทองเจริญ

แปล

กดลองอ่าน

หลิวเสื่อซานพลิกอ่านอยู่นาน
เมื่อหันกลับมาก็เห็นฉิ่งชวงกับฉิวฉิวฟูบหลับบนโต๊ะไปแล้ว
- จางเจียเจีย

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น...จริงหรือ
คนเรามักจะเสาะหาถ้อยคำปลุกใจหรือหลักเกณฑ์บางอย่าง
ที่ช่วยให้ชีวิตมีแรงยึดเหนี่ยว เพื่อให้มั่นใจได้ว่าเร็วแรงที่ทุ่มเท
ไปกับการทำอะไรบางอย่างจะไม่สูญเปล่า แต่ความจริงแล้ว
มีหลายอย่างในชีวิตที่ต่อให้พยายามเท่าไรก็ไม่สำเร็จ

บางคนตั้งใจอ่านหนังสือแทบตาย แต่กลับสอบไม่ติด
มหาวิทยาลัยที่ฝันไว้ บางคนทุ่มเททั้งหัวใจให้ใครบางคน แต่กลับต้องผิดหวัง
บางคนตั้งใจทำงานสุดความสามารถ แต่ก็สู้
คนอื่น ๆ ที่ทำงานเก่งกว่าโดยไม่ต้องพยายามด้วยซ้ำไม่ได้

แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเราควรเลิกพยายามใช้ชีวิต
ตัวละครเอกในเรื่องนี้มีชีวิตที่แสนธรรมดาเหมือนกับเราทุกคน
พบเจอเรื่องผิดหวังมากมาย มีชีวิตที่น่าสมเพชบ้างเป็นบางครั้ง
เจอกับการจากลาอันน่าเศร้าเป็นบางหน

แต่เขาก็ยังใช้ชีวิตต่อไป
เพราะเสียใจบ่อยครั้ง จนรู้ว่าต้องถนอมความสุขไว้
เพราะทุกซีกใจดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาในชีวิต จึงเข้าใจ
ความหมายของความสุขดีกว่าใคร

ดังนั้นขอให้คุณจงเป็นคนธรรมดาที่ใช้ชีวิตต่อไป เมื่อไร
ที่เหนื่อยกับเมืองที่วุ่นวายและผู้คนมากมายที่สวมหน้ากากเข้าหากัน
ก็ถอยกลับมาใช้ชีวิตที่บ้านบ้างก็ได้ ชีวิตไม่หนีไปไหนหรอก ไม่เห็น
ต้องรีบร้อนไขว่คว้าความสำเร็จจนทำให้ตัวเองต้องทรمانทั้งกาย
ใจเลย

Preface
หน้า

کتب و جہان

ขอบคุณทุกคนที่ซื้อหนังสือเล่มนี้

หากมีเวลาเปิดดู

โปรดมอบโอกาสให้ผม

ได้อยู่ในห้วงเวลาการอ่านแสนสงบกับคุณ

- จางเจี๋ยเจี๋ย

กรุณาอ่าน

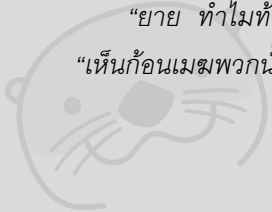
สารบัญ

บทที่ 1	หมู่บ้านชนบท ต้นท้อ และหวังอิงอิง	1
บทที่ 2	นี่ ฉันจะปล้นนาย	19
บทที่ 3	นี่ผมฝันไปหรือ	45
บทที่ 4	หญิงสาวผู้ไม่ตาย	71
บทที่ 5	เมืองใหญ่มีไฟก็ดวง	101
บทที่ 6	ประกันหนึ่งพันหนึ่งฉบับ	131
บทที่ 7	หุบเขาและท้องทะเลที่ไม่เคยพบเจอ	155
บทที่ 8	ข่าวคราวที่สายน้ำพัดไป เสียงเรียกที่สายลมพัดมา	187
บทที่ 9	ห้วงเวลาฟ้าระเบิด	217
บทที่ 10	ความเศร้ากับความหวังต่างเป็นลำแสงเส้นหนึ่ง	239
บทที่ 11	เรือรอบค้ำกลางหุบเขา	263
บทที่ 12	บุคคลที่หล่นหายไปใต้ก้อนเมฆ มืออาหารพร้อมหน้าใต้แสงจันทร์	285
บทที่ 13	งานแต่งงาน	313
บทที่ 14	รถแทรกเตอร์ของยาย	335
บทที่ 15	วันส่งท้ายปีเก่า	347
บทที่ 16	ฉันรักนาย	373
บทส่งท้าย		382
	คำตามผู้แปล	385
	เกี่ยวกับผู้เขียน	386
	เกี่ยวกับผู้แปล	387

“ยาย ทำไมท้องฟ้าถึงอยู่สูงขนาดนั้นล่ะ”

“เห็นก้อนเมฆพวกนั้นไหม มันคือปีกของท้องฟ้าไง”

เด็กน้อยอ่าน

บทที่ 1

หมู่บ้านชนบท ต้นท้อ และห้วงอิงอิง

1

ใต้ชายคาบ้านช่วงต้นฤดูร้อน หลิวสี่อานแตะเม็ดกวดยี่หมดหนึ่งกำมือ แล้วหันไปพูดกับยายว่า “รู้สึกเหมือนมีคนคิดถึงพวกเราอยู่เลย”

ยายตอบว่า “คิดถึงแล้วมีประโยชน์อะไร ไม่ส่งเงินมาก็เป็นคนทรพีทั้งนั้น”

ดอกบัลลูนฟลาวเวอร์¹ บานสะพรั่งทั่วหมู่บ้าน ดอกแดนดิไลออน² บินว่อนอยู่สูงกว่าต้นทับทิมเสียอีก พวกมันล่องลอยไปไกลถึงทุ่งนาที่ตีนเขา คนส่วนใหญ่คิดว่า ในอนาคต บ้านเกิดของตัวเองจะกลายเป็นเพียงจุดเล็กๆ เหมือนเกาะแสนโดดเดี่ยวที่ไม่เคย

¹ ดอกไม้รูปทรงคล้ายบัลลูน ส่วนใหญ่มีสีม่วงอมน้ำเงิน

² ดอกหญ้าชนิดหนึ่ง ลักษณะดอกเป็นพุ่มกลม เมื่อลมพัด ปุยสีขาวมักลอยกระจ่ายไปตามลม

เปลี่ยนแปลง

ยายบอกว่า บ้านเกิดคืออะไรรึนะหรือ ก็คือสถานที่ที่บรรพบุรุษรุ่นแล้วรุ่นเล่าเกิด ตาย และถูกฝังอยู่ที่นั่น ถึงได้เรียกว่าบ้านเกิด

หมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้อยู่กลางหุบเขาราวกับงอกขึ้นมาจากพื้นดิน ตั้งแต่หลิวสี่ขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้และจากบ้านเกิดไปจนถึงวันนี้ นอกจากช่วงตรุษจีนแล้ว เขาก็ไม่เคยกลับมาที่นี่อีก ยายเขาชื่อเต็มว่าหวังอิงอิง เปิดร้านขายของชำเล็กๆ หน้าบ้านตัวเองเปิดมาหลายสิบปีแล้ว ยายใส่เสื้อลายดอกแขนสั้น รวบผมสีขาวเป็นมวยไว้ ข้อศอกซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ ยายวิ่งวุ่นไปทั่ว ไม่เคยหยุดพัก

ช่วงนี้อุณหภูมิสูงขึ้น เบียร์ที่ร้านจึงขายดีมาก ยายวางลังเบียร์ซ้อนขึ้นไป จากนั้นเช็ดเหงื่อแล้วพูดว่า “นี่แกจะทำงานใหม่ ถ้าไม่ทำฉันจะฆ่าแก”

หลิวสี่ขาถอนหายใจอย่างห่อเหี่ยวใจ “หมู่บ้านชนบทแบบนี้ผมอยู่ไม่ได้หรอกนะ”

หวังอิงอิงถาม “ขายประกันเป็นยังไงบ้าง ทำเงินได้หรือยัง”

หลิวสี่ขาถอนหายใจ “ทำเงินได้ไหมไม่สำคัญหรอก สิ่งที่ผมทำนะเรียกว่าสร้างธุรกิจใหม่”

กลางลานบ้านมีต้นท้อต้นหนึ่ง หวังอิงอิงยืนอยู่ใต้ต้นท้อนั้น ถือไม้กวาดกวาดพื้นเสียดังแกรกๆ พลังชายตามองหลิวสี่ขา “เอาอย่างนี้ไหม ฉันจะขายบ้าน เอาเงินไปสนับสนุนธุรกิจแก”

หลิวสี่ขาถอดยายแน่น “ยาย ผมรักยาย”

ยายถีบเขากะเด็น “ไปได้แล้ว”

หลิวสี่อซานถาม “กลางวันมีอะไรกินครับ”

ยายจุดบุหรี่แล้วตอบ “ฉันต้องดูแลอาหารการกินแกด้วย
เหรอ ออกไปหาเงินซะ”

เช้าตรู่เดือนมิถุนายน เสียงจ๊กจั่นจำนวนมากแว่วขึ้น เดี่ยวดัง
เดี่ยวเบา เหมือนเสียงหูก้อยยามเพิ่งตื่นนอน ยายยื่นหัวออกมา
จากประตูแล้วเอ่ย “หาเงินให้ได้เยอะๆ นะ คินนี่ฉันต้องรับแขก
จะกินสักสองแก้ว”

เวลาหวังอิงอิงดื่มเหล้า แค่สองแก้วไม่พอหรอก เมื่อคินก็ดื่ม
ไปอย่างน้อยยี่สิบแก้ว แถมตอนเมาได้ที่แล้ว ยังพูดสั่งสอนเขาอีก
“อกหักแล้วมันจะทำไม๋ หาใหม่ก็จบแล้วไม่ใช่เหรอ!”

หลิวสี่อซานตอบว่า “แต่ผมยังลืมเขาไม่ได้”

ยายกอดรัดหัวเขาไว้ด้วยความเห็นอกเห็นใจ แล้วพูดอย่าง
อ่อนโยน “ที่เซาทิ้งแกไปไม่แปลกหรอก เพราะแกหน้าตาน่าเกลียด
และที่แกยังลืมเขาไม่ได้ก็ไม่แปลกด้วย เพราะเขาสวย ร้องออกมา
เถอะ ร้องออกมา ยายจะโอ้แกเอง ถ้าวายช่วยก็แล้วกัน”

หลิวสี่อซานเดินสู้อยู่ครู่หนึ่ง แต่ยายกอดเขาไว้แน่นมาก จึง
ยื่นมือไปหยิบขวดเหล้าขึ้นมาแทน เขายกดื่มหมดขวดในคราวเดียว
และหลับไปในอ้อมกอดยาย

ยายคงจำไม่ได้ว่าเมื่อคินเกิดอะไรขึ้น แถมยังสดชื่นกระฉับ-
กระเฉง หลิวสี่อซานถูกถีบออกจากบ้าน เขาหันกลับไปมอง เห็น
ต้นท้อสูงเลยกำแพงมาครึ่งต้น ตรงประตูมีป้ายร้านขายของชำ
เก่าคร่ำคร่าแขวนอยู่ ทิวทัศน์เบื้องหลังคือเทือกเขาเขียวขจีและ

ก่อนเมฆสีขาวที่ลอยอยู่ไกลออกไป

หลิวสี่ขาทำอะไรไม่ถูก ไม่กี่วันก่อนเขายังทำงานหนักอยู่ในเมืองใหญ่ แต่แล้วกลับบอกหัก แถมตงงาน ทุกข์โศกระทมใจหวังอิงอิงหิวเหล่าชาวสองขวดมาหาเขาที่ห้องเช่า มอมเขาจนเมาแล้วก็ลากตัวกลับมา

ยายวัยเจ็ดสิบขับรถแทรกเตอร์ไปกลับสองร้อยกิโลเมตร มัดหลานชายที่ดื่มจนเมาไว้ท้ายรถ หวังอิงอิงถอนหายใจอย่างหดหู่ “ถนนก็ขรุขระ หลานชายตัวดีดี้นเหมือนคนสติไม่ดีอีก อ้วกตลอดทาง ต้องคอยลงไปเช็ดให้เรื่อย ๆ ทั้งลำบากทั้งเหนื่อย”

หลิวสี่ขาตื่นขึ้นมา ตกใจอ้าปากค้างเมื่อรู้ตัวว่าอยู่ในบ้านเล็กๆ กลางหุบเขา อุดส่าห์ฝ่าฟันหนีจากบ้านเกิดไปแล้วแท้ๆ อยากไปสร้างเนื้อสร้างตัว สร้างความยิ่งใหญ่ นี่ไม่ถึงว่าหวังอิงอิงจะใช้รถแทรกเตอร์แบกเขากลับมายังหมู่บ้านอิวเป็น³

บ้านเล็กๆ แห่งนี้ก็เก็บวัยเด็กของหลิวสี่ขาไว้ หลังเลิกเรียน เขาเคยถามคำถามมากมาย

เด็กน้อยถามว่า “ยาย ทำไมท้องฟ้าถึงอยู่สูงขนาดนั้นล่ะ”

ยายตอบว่า “เห็นก้อนเมฆพวกนั้นไหม มันคือปีกของท้องฟ้าไง”

เรื่องราวมากมายผ่านพ้นไปนานหลายปีแล้วโดยที่เขาไม่ทันรู้ตัว

³ แปลว่า ริมเมฆ

2

ตั้งแต่เล็กจนโต ยายเป็นคนจ่ายค่าเล่าเรียนให้หลิวซือซาน มาตลอด และรายได้ของยายก็มาจากร้านขายของชำอิ่งอิ่งนี่ละ ตั้งแต่เขาจำความได้ ยายมักคาบหนูให้ไว้ พลางขับรถแทรกเตอร์ ผ่ากลางท้องทุ่ง ทำยรถไถสีนาค้าที่ซื้อเหมามา

ช่วงวัยเด็ก หลิวซือซานเกลียดยายหลายเรื่องจนนับไม่ถ้วน แต่หลักๆ มีสามเรื่องคือ หนึ่ง ยายให้เงินค่าขนมน้อย สอง ยายเล่นไพ่จนกระຈอกบ่อย สาม ยายไม่เคารพความฝันของเขา

ทุกครั้งที่เขาพูดว่า “เลิกเล่นไพ่จนกระຈอกได้แล้ว เก็บเงินไว้ให้ผมทำตามความฝันดีกว่า” ยายก็จะตั้งคำถามกลับมาว่า “แกเพิ่งจะอยู่ ป.สี่เอง จะมีความฝันอะไรได้”

หลิวซือซานตอบ “สอบเข้าเป่ย์ต้าซิงหัว⁴ ไปให้ไกลจากยาย ไปใช้ชีวิตในเมืองใหญ่โงะ”

ยายฟังถึงตรงนี้ก็หยิบมีดหันผักขึ้นมาวิ่งไล่เขาไปทั่วซอย หลิวซือซานปีนขึ้นบนต้นไม้แล้วพูดจริงจัง “ยาย ผมจะบอกให้นะ ยายต้องเคารพความฝันของผมบ้าง”

ยายบอกว่า “แกอยากเป็นเหมือนแม่แก ที่หนีไปไม่บอก ลักคำ แกไม่อยากอยู่กับฉันนั้นหรือ”

หลิวซือซานตอบ “ผมไม่อยากเป็นเหมือนแม่หรือก ผมจะส่งเงินมาให้ยาย จะแปดหมื่นหรือแสนหยวนก็ได้ สบายมาก!”

ยายสับมีดลงบนกิ่งไม้ “ฉันรอวันนั้นไม่ไหวหรือก แกเอาเงิน

⁴ชื่อย่อของมหาวิทยาลัยชั้นนำของประเทศจีน คือ มหาวิทยาลัยปักกิ่งและมหาวิทยาลัยชิงหัว

แต่ะเอ๊ยปีที่แล้วมาให้ฉันก่อนเลย”

หลิวสี่ซานตะลึง จากนั้นก็ร้องให้พุ่มพ่าย แล้วตะโกนว่า “มันจะไร้ยางอายุเกินไปแล้วนะ! ผมไม่อยากจะเรียนประณมแล้ว! ผมจะสอบเข้าเปย์ต้าซิงหัว จะแต่งงานมีลูกตอนนี้เลย!”

สิบสี่ปีที่แล้ว ยายยังได้รับจดหมายจากลูกสาวบ้าง แม้จะอ่านหนังสือไม่ออก แต่ยายก็ไม่ยอมเอาจดหมายมาให้หลิวสี่ซานอ่านให้ฟัง ยายเก็บจดหมายรวมกับเครื่องประดับสองสามชิ้นไว้ในกล่องคุกกี้ ตอนนั้นหลิวสี่ซานสงสัยจึงแอบไปอ่านจดหมายและเขียนตอบกลับไปยังที่อยู่บนนั้น

สิ่งที่เขาเขียนก็เรียบง่ายมาก ‘สวัสดีอะ ผมชื่อหลิวสี่ซาน เป็นหลานหวังอิงอิง ชีวิตพวกเราเลวร้ายมาก ส่งเงินมาให้ใช้หน่อยสิอะ’

ตั้งแต่นั้นมา เขาก็เฝ้ารอจดหมายตอบกลับด้วยความตื่นเต้น ยิ่งกว่าหวังอิงอิงเสียอีก

ในอดีต ถนนใจกลางหมู่บ้านเคยเป็นที่ตั้งของร้านค้าสหกรณ์ ภายหลังมีการปรับปรุงให้เป็นโบสถ์ ตรงประตูมีตู้จดหมายตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามเป็นร้านขายชาลาเปา หลิวสี่ซานสะพายกระเป๋านักเรียนไว้บนบ่าข้างเดียว แล้วเข้าไปถามเหล่าเงินบุรุษไปรษณีย์ว่า “มีจดหมายของบ้านผมไหม ถ้ามีเอามาให้ผมได้เลยนะอะ อย่าเอาไปให้หวังอิงอิง”

เหล่าเงินถามว่า “ทำไมล่ะ”

หลิวสี่ซานตอบ “ลุงอายุเยอะแล้ว อย่าถามเยอะเลยอะ ผมจะจ่ายส่วนแบ่งให้ละกัน”

หลิวสี่อานเฝ้าคอยอยู่หนึ่งเทอม พอช่วงตรุษจีนก็ถือโอกาส ตอนยายตี๋มจนเมา แอบสืบถามว่าอีกฝ่ายเป็นใคร มีโอกาสจะส่งเงินมาบ้างไหม

จู่ ๆ ยายก็ร้องไห้โฮ หลิวสี่อานมือไม้พันกันรีบเช็ดน้ำตาให้ยาย “ยาย อย่าร้องไห้เลย ไว้ผมโตแล้วไปใช้ชีวิตที่เมืองใหญ่ จะส่งเงินกลับมาให้นะ”

หลังจากเหล่าเงินเสียชีวิตก็ไม่มีบุรุษไปรษณีย์คนใหม่มาแทน ตู้อุดหมายเริ่มหายไป ผู้คนใช้ปากกาเขียนหนังสือกันน้อยลง หากใครทางกระดาษจดหมายออกมา เขียนคำสามคำลงบนนั้นว่า ‘ฉันรักคุณ’ นั่นคงเป็นจดหมายรักฉบับสุดท้ายในศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด

หลิวสี่อานเองก็เคยเขียนจดหมายรักอยู่ฉบับหนึ่ง ตอนเรียนภาคฤดูร้อน เขาสอดคล้องใจไปไว้ในสมุดแบบฝึกหัดวิชาภาษาจีนของเพื่อนผู้หญิงชื่อเจิงชวง ในนั้นมีตัวหนังสืออยู่ไม่มาก ‘ฉันว่าเธอหน้าตาดีกว่าครูหลิวอีก กินบ๊วยไหม’

ครูหลิวคือครูประจำชั้นของเขา เป็นหญิงสาวอายุยี่สิบกว่า น้ำของเจิงชวง วันรุ่งขึ้นตอนเช้าเรียน ครูหลิวหยิกหูหลิวสี่อาน แล้วลากเขาไปที่ห้องพักครู เอ่ยถามด้วยสีหน้าเร็งว่า “เธอคิดว่าครูหน้าตาดีไหม”

หลิวสี่อานตอบอย่างเด็ดเดี่ยว “อัปลักษณ์ที่สุดซะ”

เสียงหัวเราะดังลั่นห้องพักครู ครูหญ่ผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ชะโงกหน้าเข้ามาถาม “แล้วครูล่ะ”

หลิวสี่อานลังเลครูหนึ่งก่อนตอบ “ครูหลิวจะตีผมแล้วช่วยผมด้วยซะ”

ครูหญ่เอ่ย “เขาก็ต้องตีเธออยู่แล้ว ตอนนี้มารอดูกันว่าครู

จะตีเธอด้วยไหม”

หลิวสี่อานเลยพูดว่า “ครูอายุน้อยกว่า ความอับปลั๊กษณ์
เลยมีจำกัดซะ”

ครูใหญ่สั่ง “ไปตรงทางเดินซะ เอาหลังชิดกำแพง แล้วยืน
จนกว่าจะเลิกเรียน”

หลิวสี่อานถามครู “ครูไม่ถามหรือว่าผมคิดยังไงกับ
ครูใหญ่”

ผู้คนในห้องพักครูพากันหยุดสิ่งที่ทำอยู่ สายตาเหมือนไฟ
ส่องสำรวจสาดมาที่เขา หลิวสี่อานถุยน้ำลายแล้วพูดต่อ “ตาคนนี่
ไม่ได้เรื่องเลย นักเรียนเรียนซัมเมอร์อะขนาดนี้ ต่างจากเรียน
เทอมปกติตรงไหนกัน”

ปรากฏว่าหลิวสี่อานถูกลากตัวจากห้องพักครูไปที่ห้อง
ทำงานครูใหญ่

ครูใหญ่เทาถั่วหนึ่ง แล้วหลิวสี่อานก็ยกขึ้นตี้ม ครูใหญ่
มองเขาอย่างตกใจ “ถั่วยั้นครูเทให้ตัวเองนะ”

หลิวสี่อานไปใบชาออกหลังซิมไปอีกหนึ่ง เขาส่งเสียง
แจ๊บบๆ ก่อนจะพูดว่า “ขมจะตายซัก คนรวยเขาตีมน้ำส้มกันนะสะ
อันนั้นนะหวาน”

ครูใหญ่เคาะโต๊ะเบาๆ “สี่อาน เธอเขียนจดหมายรัก
ไม่ได้เรื่องเลยนะ”

หลิวสี่อานเหลือบมองครูใหญ่ด้วยสายตาถูกเหยียดหยาม
“ผมอ่านหนังสือในห้องสมุดโรงเรียนครบหมดทุกเล่มแล้ว ครูมีสิทธิ์
อะไรมาวิจารณ์ความสามารถด้านภาษาผม”

ครูใหญ่หัวเราะ ยื่นหนังสือโทรม ๆ เล่มหนึ่งที่หน้าปกถูกเผา เป็นรูปหลายรูปให้เขา บนนั้นมีอักษรตัวบรรจงเขียนว่า ‘เหรินเจียนสี่ฮว่า’⁵

หลิวสี่ฮว่าพลิกหน้ากระดาษดู มีตัวหนังสือเรียงตามแนวตั้ง เหมือนมีเสียงก้องดังขึ้นในหัวเขา

ครูใหญ่เอ่ย “อีกสองสามวันครูจะมาทดสอบ”

สมองหลิวสี่ฮว่าประมวลผลอย่างรวดเร็ว “ปี 1997 ฮ่องกง กลับคืนสู่ประเทศจีน”

ครูใหญ่เลยถามว่า “เธอจะพูดถึงเรื่องนี้ทำไม”

หลิวสี่ฮว่าพูดเสียงดังด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “ฮ่องกงกลับคืนสู่ประเทศจีน ทุกคนเท่าเทียมกัน แล้วเศษกรรมจากสังคมนักคิดนิยมอย่างครูยังจะอ่านภาษาจีนตัวเต็มอีก นี่ครูคิดจะก่อกบฏหรือ!”

ครูใหญ่วางถ้วยชาลงเงียบ ๆ ยัดหนังสือใส่ออกมาหลิวสี่ฮว่าลูบหัวเขาพาลงพูดจริงจัง “ตั้งใจอ่านให้ดี ใช้ใจอ่านซะ ไข่เด็กเปรต ถ้าอ่านไม่รู้เรื่อง ครูจะทำให้เธอตายทั้งเป็นเลย ไส้หัวไป”

3

หลิวสี่ฮว่าเกิดที่หมู่บ้านอวี่นเปี่ยน เป็นหลานชายของหวังอิงอิง นับเป็นทายาทร้านขายของชำ นักเรียนหญิงในห้องนิยมเขียนไดอะรี่กัน หวังอิงอิงจึงซื้อสมุดจดสีสันสวยงามมาสองกล่อง ขนาดเพิ่งจะเปิดเทอม หลิวสี่ฮว่าก็ขายสมุดหมดแล้ว นักเรียนหญิงพวกนั้นเก็บไดอะรี่ติดตัวไว้เสมอ ราวกับในนั้นมีความลับ

⁵ แปลว่า *ถ้อยคำของมนุษย์* ประพันธ์โดยหวังกั๋วเหว่ย เป็นบทวิจารณ์บทกวีชื่อหนึ่งในผลงานที่มีอิทธิพลมากที่สุดในช่วงปลายราชวงศ์ชิง

เต็มไปหมด

หลิวสี่ซ่านรู้สึกไม่พอใจกับเรื่องนี้ เพราะสมุดเล่มใหม่จะมีความลับมากกว่าสมุดของเขาไปได้ ถ้าจะพูดให้ชัดๆ สมุดของเขาไม่นับว่าเป็นสมุดด้วยซ้ำ

หลิวสี่ซ่านนำกระดาษที่โรงงานผลิตไฟตงขึ้นใช้กันภายในมาปะติดกันเป็นสมุด เปิดมาหน้าแรกก็จะเจอคำพูดที่แม่ทิ้งไว้ให้เขา เขาบรรจงคัดตัวหนังสือลงไปอย่างละเอียดลออ

‘อย่าห่วงเล่น ตั้งใจเรียน โตขึ้นสอบเข้าเป่ย์ต้าซิงหวิ แล้วไปทำงานในเมืองใหญ่ หาผู้หญิงที่รักลูกมาแต่งงานด้วย และใช้ชีวิตอย่างมีความสุขต่อไปนะ’

ตั้งแต่หน้าสองเป็นต้นไป หลิวสี่ซ่านในวัยเด็กเขียนแผนการของตัวเองไว้ดังนี้

‘ท่องบทเรียนทุกบท ท่องไม่ได้ก็ท่องต่อไป

ฝึกทำใจหทัยประยุกต์

เริ่มอ่านหนังสือเรียนมัธยมต้นก่อนใคร

สอบปลายภาคได้ไม่เก็นอันดับสิบ’

ข้อความแต่ละบรรทัด รวากับบทกวีที่ไม่มีวันเขียนจบ เมื่อทำข้อไหนสำเร็จ เขาก็จะตีกฎข้างหน้า

หลังจากสอบปลายภาคชั้นประถมสี่เสร็จ ครูใหญ่หัวล้านยื่นเช็ดเหงื่ออยู่ใต้เสาธงแล้วพูดว่า “ขอให้ทุกคนใช้เวลาช่วงปิดเทอมฤดูร้อนอย่างมีความสุข!” นักเรียนที่ยืนกันเต็มสนามเดินแยกย้ายจากไป ครูใหญ่เดาะปาก “ซิ เห่งจะพูดเปิดเองนะ”

คนเดียวที่ไม่เดินจากไปคือหลิวสี่ซ่าน เขาตีกฎตรง ‘สอบ

ปลายภาคได้ไม่เกินอันดับสิบ' แล้วเป่าปลายดินสอ รวากับดินสอ
นั้นคือปิ่น จากนั้นก็เขียนแผนการวันนี้เพิ่มเข้าไป 1. ช่วยยายส่งของ
2. ทำการบ้านให้เสร็จและท่องศัพท์ยี่สิบคำ

เมื่อเขียนเสร็จ หลิวสี่ชานก็กระโดดขึ้นจักรยานแม่บ้าน
คันน้อย แล้วถีบเร่งความเร็วขึ้นไปนอกหมู่บ้าน

เขาขี่จักรยานผ่านกัณฑ์วัดน้ำ ผ่านถนนที่มีต้นการบูรสอง
ข้างทาง รับลมตอนลงจากเนิน แล้วภาพตรงหน้าเขาก็กลายเป็น
ท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ มีก้อนเมฆบาง ๆ และพืชพรรณนานาที่โบกพลิ้ว
หมุนน้อยรู้สึกราวว่าทิวทัศน์นี้ช่างงดงาม แต่แล้วก็สับสนในใจ
ทำไมถึงมีรูอยู่ตรงกลางทุ่งนานะ

รวงข้าวพลิ้วไหวทอดยาวสุดลูกหูลูกตา รวากับเป็นฝ้าคลุมไหล่
สีจืดจางที่ปกคลุมผืนดินนี้ ข้างทางมีรวงข้าวกองเล็ก ๆ ที่ถูกตัด
ก่อนเวลาอันควรวางกองอยู่ ทำให้เกิดรูบนท้องนาเหมือนดังรูใหม่
บนไซฟา

ตรงกลางรูที่มีสังครามดุเดือดเกิดขึ้น หวังอิงอิงกางโต๊ะ
เล่นไพ่นกกระจอกกับอีกสามคนอย่างบ้าคลั่ง สหายร่วมศึกได้แก่
ครูหลิว เหมาถึงถึง และหนิวต้าเถียน เพื่อนร่วมโต๊ะเรียนของ
หลิวสี่ชาน

หลิวสี่ชานแอบคิดในใจ ตอนกลางวันยายกำชับว่าหลัง
เลิกเรียนให้เขารับเอาเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปมาส่งที่ท้องนา ตอนนั้น
เขายังไม่เข้าใจความหมาย นึกว่ายายสั่งมาเพื่อที่จะทำเกษตร
ตอนนี้ถึงได้เข้าใจว่า ที่แท้เป็นของที่ยายสั่งให้ตัวเอง เรียกได้ว่า
ทำเองกินเอง

ทำไมต้องมาเล่นไพนกกระจอกกลางท้องนาด้วย แล้วทำไมถึงเกี่ยวข้าวได้แค่กองเล็กๆ กองเดียว ต้องเป็นฝีมือของยายแน่ๆ

หลิวสี่อานพุ่งเข้าไปจอดจักรยานข้างๆ โต๊ะไพนกกระจอก “हांทั้ง⁶!” นินวต้าเถียนอายุสิบเอ็ดขวบ ตัวอ้วนจ้ำม่ำ นั่งอยู่บนม้านั่ง ไบหน้าอวบอ้วนทำสีหน้าจริงจังขณะโยนไฟออกไป

“เก็บ!” หวังอิงอิงแสดงความสามารถอย่างยโสโอหัง พลางหัวเราะเสียงดังด้วยความสะใจ “สี่อานนี่เป็นตัวนำโชคเหมือนกันนะ พอแกมา ฉันก็เก็บได้เลย ชาติไบเดียวก็จะน็อกแล้ว”

หลิวสี่อานไม่เมยหน้ามอง เขาหยิบบะหมี่กึ่งสำเร็จรูป และกระตักน้ำร้อนออกมาจากตะกร้าพลาสติกตรงที่นั่งด้านหลัง เขาวางแผนไว้อย่างสมบูรณ์แบบ ยายกำชับว่าเลิกเรียนแล้วให้มาส่งของ เมื่อภารกิจเสร็จสิ้นก็เหลือแค่ว่างของลงและรับเงิน จากนั้นจะได้กลับไปทบทวนบทเรียนต่อที่บ้านอย่างสบายใจทันที

เขานึกถึงศัพท์ยี่สิบคำในหนังสือที่นอนรอให้เขากลับไปทำการเรียนช่างเป็นสิ่งที่ทำให้มีความสุขเหลือเกิน ความตื่นเต้นพลุ่งพล่านในใจเขา

หลิวสี่อานฉีกซองเครื่องปรุง ใส่ น้ำร้อน หยิบก้อนดินมาวางทับฝา เขาทำทั้งหมดนี้เสร็จภายในจิตใจเดียว แล้วแสวงทำเป็นมองไม่เห็นครูลหัว นินวต้าเถียน และเหมาถึงถึงที่นั่งอยู่ตรงหน้า

ลองนึกดูว่า ถ้าเขาทักทายว่า “สวัสดีครับครูลหัว สวัสดีครับ

⁶ชื่อเรียกไฟชุดหนึ่งในสำหรับไพนกกระจอก เป็นรูปวงกลม มีทั้งหมด 9 ไบ

พีถึงถึง หนิวต้าเถียน ทำไมนายเลิกเรียนแล้วไม่กลับบ้าน” แบบนั้น คงต้องมีคนตอบว่า “สื่อซาน วันนี้เป็นยังงี้บ้าง โอ้โฮ ตัวสูงขึ้นอีกแล้ว พ่อแม่ฉันทะเลาะกันอยู่ ฉันห้ามพวกเขาไม่ได้นะ” อะไรแบบนี้ มีแต่เรื่องไร้สาระไม่จบไม่สิ้น พุดไปพุดมากก็แก่ชราไปตามกาลเวลาพอดี

หลิวสื่อซานปิดปากเงียบ แต่เหมาถึงถึงช่างน่าโมโห ไม่รับรู้สัญญาณที่เขาส่งให้สักระไร เหมาถึงถึงไม่ยอมกินบะหมี่เจ็ยบๆ แต่ดันทักทายเขา “สื่อซาน กินข้าวหรือยัง”

หลิวสื่อซานเลยจำต้องตอบ “ยัง”

“งั้นก็นั่งกินด้วยกันสิ”

เหมาถึงถึงดึงม้านั่งที่ทำจากฟางตัวหนึ่งออกมาโยนลงพื้น และใช้มือตบเก้าอี้บอกเป็นนัยให้หลิวสื่อซานนั่งลง “พีแบ่งให้ครึ่งหนึ่ง เธอชอบกินรสอะไร เอ๊ะ มีแต่รสเนื้อตุ๋นเหวอ นี่กินรสนี้ทุกวันเลยรีไปล่า”

หลิวสื่อซานถอนหายใจยาว กำลังจะตั้งใจตอบคำถาม แต่หนิวต้าเถียนคงไม่อยากเหงาอยู่คนเดียว จึงยกบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปขึ้น แล้ววางจ้ำมาก็เดินมาพุดพึมพำข้างๆ เขา “นี่ นายเห็นรังนกกระจอกบนต้นไม้ นั่นไหม”

หือ รังนกกระจอกหรือ ทำไมต้องคุยเรื่องรังนกกระจอกด้วย

หลิวสื่อซานเริ่มรู้สึกเหมือนจะเป็นบ้า ครูหลัวเอ๋ยขึ้น

“อย่ามัวเสียเวลาเลย! เหมาถึงถึง ตาเธอแล้ว จะเล่นไพ่อะไรก็ได้หรือยัง”

หลิวสี่ซ่านส่งสายตาขอบคุณ ครูหลิวยิ้มนิด ๆ เธอรู้จักนักเรียนคนนี้ได้ มีครั้งหนึ่งเธอเห็นหลิวสี่ซ่านออกมาจากห้องน้ำ เปลือยกายครึ่งท่อน ใบหน้าแดงก่ำ

ตอนนั้นครูหลิวถามว่า “เธอตกส้วมมาหรือ”

หลิวสี่ซ่านตัวสั่น “ผมลืมหากะดาศมา”

ครูหลิวถามต่อ “นี่เธอใช้เสื้อผ้าเช็ดแทนหรือ! ในมือเธอก็ถือกระดาศอยู่นี่!”

หลิวสี่ซ่านตกใจ เงยหน้าขึ้นมองแล้วพูดเสียงเย็นชา “ผมทบทวนบทเรียน ม.ต้นอยู่ นี่มันคือตารางธาตุเลยนะฮะ!”

ลำแสงแห่งความรู้ส่องทะลุไปถึงจิตวิญญาณ ครูหลิวค้นพบว่าตัวเองสูญเสียบารมีความเป็นครูไปทันที

พอครูหลิวสังเกตเห็นหลิวสี่ซ่านก็ได้รู้เรื่องน่าประหลาดใจอีกหลายอย่าง เช่น เขาไม่เคยเล่นพับกระดาษ รังเกียจเหยียดหยามหนังสือการ์ตูน ที่บ้านเป็นร้านขายของชำ แต่เขากลับไม่มีหุ่นยนต์สักตัว

ครูหลิวอายุยี่สิบปี ยังวัยรุ่นอยู่เลย และไม่เคยเห็นสิ่งมีชีวิตที่มีวินขนาดนี้มาก่อน ตั้งแต่นั้นก็รู้สึกเคารพเด็กชายอายุสิบขวบคนนี้ รู้สึกว่าชีวิตวัยเด็กของหลิวสี่ซ่านพังพินาศไม่เป็นท่าไปแล้ว

แต่แน่นอนว่าคนที่พังพินาศไม่ได้มีแค่เขาคนเดียว เด็กอ้วนหนิวต้าเถียนที่เล่นไพนกกระจอกกับเธอตอนนี้ก็เช่นกัน ทั้งที่อยู่ป.สี่แล้ว แต่ยังเล่นได้ห่วยแตก ช่างไร้ไหวพริบที่โยนไฟห้าทั้งลงมาอีกหน่อยไม่มีทางประสบความสำเร็จแน่นอน

เมื่อหลิวสี่ซ่านนึกถึงตรงนี้ ขำระชากรครูอย่างหลิวซู่จวน

ก็โบกมือ “สวัสดีซาน เธอกลับไปเถอะ การบ้านช่วงปิดเทอมเยอะพอไหม ถ้าไม่พอเดี๋ยวครูเพิ่มให้”

หนิวต้าเถียนได้ยินได้ยินไม่ชัดเลยขยับตัวเข้ามาตะโกนเสียงดัง “อะไรนะ ผมเอาด้วยอะ”

ครูหลัวตอบ “การบ้าน”

หนิวต้าเถียนส่ายหน้าพร้อมรีบถอยตัวหนี “การบงการบ้านอะไร ผมไม่เอาหรอก”

หลิวสือซานตอบด้วยความจริงจัง “การบ้านของครูง่ายไป ผมก็ไม่เอาเหมือนกัน ขอขอบคุณครับ”

ครูหลัวจิตใจยำแย่ สูดหายใจเข้าลึก มือจับไฟโบหนึ่ง จากนั้นจึงโยนลงไป “หนึ่งเสาะ”⁷

เหมาถึงถึงกระซิบถาม “ไม่ใช่ต่าหนูหรือ”

ครูหลัวตบโต๊ะเพราะโมโหถึงขีดสุด “ตาเธอก็ได้! ครูเก็บไฟกลับมาได้ไม่ใช่หรือ!”

หวังอิงอิงตะโกนเสียงดัง “หนึ่งเสาะ เก็บกลับไปไม่ได้! ฉันทิ้งแล้ว!”

หนิวต้าเถียนคำรามอย่างบ้าคลั่ง “เรามาช่วยมือกัน! ครูต้องเก็บกลับไป! ยายแก่เขามีไฟดอกไม้สามอัน! จะตายแล้ว!”

ทั้งสี่คนทะเลาะกันซุลมุน หลิวสือซานเลยแอบวิ่งออกมาพุ่งตัวไปทางจักรยานแม่บ้านคันเดิม ก็ไม่เลวนะ พวกเขาเล่นเกมไฟนกกกระจอกในที่ไกลๆ แบบนี้ เขาจะได้กลับไปมุดอยู่ในอาณาจักร

⁷ ชื่อเรียกไฟชุดหนึ่งในสำหรับไฟนกกกระจอก เป็นรูปคล้ายกิ่งไม้ มีทั้งหมด 9 ใบ

แห่งความรู้ ไปเป็นเจ้าของชายผู้เฉิดฉาย

“ฉันฉันเปลี่ยนเป็นเก้าเสาะ!”

“เก้าเสาะฉันก็น็อก! เอาเงินมา!”

หลิวซือซานเพิ่งจะเดินไปถึงคันทา เสียงโหวกเหวกของหวังอิงอิงก็ลอยมาจากด้านหลัง “หยุดเดี๋ยวนี้! ฉันไปด้วย!”

หลิวซือซานหันขวับ เกิดความโกลาหลขึ้นกลางท้องนา ครูลหัวใช้มือยันโຕ้ะ “ไปไม่ได้ ชนะแล้วอย่าคิดจะหนี!” หนิวต้าเถียนยังคงดื้อดึง ทำท่าเหมือนตักอะไรบางอย่างจากน้ำซุ้บปะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของคนอื่น ส่วนหม่าถึงถึงยังคงครุ่นคิดต่อ “จะมีเก้าเสาะห้าใบได้ยังไง ไม่สมเหตุผลผลเลย...”

หวังอิงอิงวิ่งแซงหน้าหลิวซือซานอย่างรวดเร็ว กระโดดขึ้นรถแทรกเตอร์ที่คว้นด้าลอยฟุ้ง “ฉันจะไปรอแก็ตรงทางแยกข้างหน้านะ แกร็บไปแยงโຕ้ะมา”

พูดจบ ยายก็ขับรถแทรกเตอร์ออกไปทันที

กว่าหลิวซือซานจะแบกโຕ้ะแล้วกระโดดขึ้นทำยรถแทรกเตอร์อย่างทุลักทุเลและดิ่งจักรยานตัวเองขึ้นทำยรถตามไปได้ ท้องฟ้าก็มืดเป็นสีฟ้าอมเทาแล้ว ทุบเขาที่อยู่ไกลออกไปกลายเป็นสีดำ เมื่อเขามองจากถนนอันมืดสลัวกลางป่าออกไป ก็เห็นแสงไฟในหมู่บ้านส่องสว่าง เขม่าควันจากปล่องไฟย้อมท้องฟ้ายามเย็นเป็นสีแดง

“ยาย ทำไมถึงอยากกลับพร้อมผมละ”

“ฟ้ามืดแล้วมองเห็นไฟไม่ชัดนะสิ”

“พูดมั่วไปเรื่อย ตอนนี้อย่างมองเห็นตัวหนังสือในหนังสือ

เรียนชั้ดอยู่เลย”

หลิวสี่ชานนั่งอยู่ท้ายรถแทรกเตอร์ พยายามทรงตัวให้หนึ่ง
ใช้โต๊ะเล่นไพ่ทำแบบฝึกหัด

“แกย้งไม่ได้กินข้าวนี้ กินกะหล่ำผัดหมูใหม่”

“ยายขับดี ๆ หน่อย!” หลิวสี่ชานมือสั่น จากที่จะวาดรูปล
สามเหลี่ยม เลยกกลายเป็นรูปหัวใจ

“ไว้ใจฝีมือฉันเถอะ แกก็รู้ว่าเมื่อก่อนฉันได้รางวัลสตรี
ต้นแบบเลยนะ” หัวงิ่งอิงหัวเราะรำ กระทบเท้าทั้งสองข้างพร้อมกัน
แล้วรถแทรกเตอร์ก็พุ่งทะยานเหมือนวัวป่า

ที่ท้ายรถ หลิวสี่ชานรู้สึกมีนหัวตาลาย คลับคล้ายคลับคลา
ว่าเห็นดวงดาวค่อย ๆ ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า เขาคิดว่านี่อาจเป็น
ภาพหลอนแบบที่เคยอ่านเจอในหนังสืออ่านเล่น แต่ไม่ว่าจะเป็น
ภาพหลอนหรือความฝัน ทุกอย่างที่น่างไกลจากความจริงล้วนดี
ทั้งนั้น

ต้องมีสักวันหนึ่งที่เขาจะลืมสัมผัสของดินโคลน ลืมภาพ
ใบหญ้าที่ปลิวว่อนอยู่ตอนนี้ เพราะเขาจะตั้งใจเรียนตามแผนของ
ตัวเอง ม.ต้นสามปี ม.ปลายสามปี แล้วก็เข้าเรียนเปย์ต้าซิงหัว
ไปอยู่ในเมืองใหญ่แบบที่แม่บอก

เขาอยากเห็นว่าเมืองใหญ่จะสวยเป็นบ้าจริงหรือเปล่า สวย
กว่าตื้นห้อตรงลานบ้าน สวยจนเมื่อได้ไปแล้วก็ไม่อยากกลับมาอีก

ส่วนตอนนี้ ปิดเทอมฤดูร้อนเริ่มต้นขึ้นแล้ว อีกไม่กี่วัน
หลิวสี่ชานก็จะได้พบเด็กสาวคนหนึ่งชื่อเจิงซวง

วัยเด็กก็เหมือนเทพนิยาย
นี่คือครั้งแรกที่พวกเขาพบกันในเทพนิยาย
ฤดูร้อน อากาศร้อนเหลือเกิน
ความเศร้าของเด็กสาวแผดเผาแผ่นหลังเขาจนเป็นรู
ทะลุตรงสู่หัวใจ

บทที่ 2

ปี่ ฉันทะปล้นนาย

1

หากเดินจากร้านขายของชำอิงอิง ผ่านร้านตัดผม โรงอาบน้ำ และตึกขาว จากนั้นเลียวซ้ายเพื่อเดินไปตามทางหินเลียบลำคลอง ก็จะพบบ้านเช่าของครูหลัวตั้งอยู่ข้าง ๆ โรงหนัง

ตอนครูหลัวเพิ่งมาถึงหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ โรงเรียนจัดให้เธอพักที่หอพักครู แต่ด้วยความเป็นคนค่อนข้างทันสมัย เธอออกว่าอยากสร้างดินแดนในฝันของตัวเอง ผ่านไปไม่กี่วัน จึงเลือกตึกที่ในอดีตเคยเป็นร้านขายสีน้ำมัน มาเปิดเป็นร้านกาแฟ แต่ก็ล้มเหลว เปิดบาร์เหล้าก็ล้มเหลว

ที่ว่าครูหลัวยังกัดฟันทำต่อไป จนสุดท้ายสูญเงินไปหมด แต่สัญญาเช่ายังไม่ครบกำหนด จึงอาศัยอยู่ที่นั่นไปเสียเลย เธอใช้เคาน์เตอร์บาร์เป็นโต๊ะหัวเตียง ครูหลัวนี่ก็ย้อนถึงประสบการณ์อันเจ็บปวดแล้วเรียนรู้จากมัน เมื่อจิตใจสงบนิ่ง ความคิดก็กลับมาเป็นปกติ สุดท้ายจึงทำเป็นโรงเรียนกวดวิชา ในที่สุดก็มีอาชีพเสริม

ที่ทำให้อยู่รอดได้

ไม่ว่าครูหลัวจะมองเขาอย่างไร หลิวสี่อานในวัยเด็ก ก็ยังอยากเข้าใกล้เธออยู่ดี

เครื่องเล่นซีดีที่ครอบงำร่างกายแบนด์เนม ทำให้ครูหลัวไม่เหมือนคนอื่น หลิวสี่อานอยากทำความคุ้นเคยกับบรรยากาศในเมืองลวงหน้า จึงลงเรียนกวดวิชาที่นี่

ช่วงบ่ายวันแรกของปิดเทอมฤดูร้อน นักเรียนที่ลงเรียนกวดวิชามาถึงกันตรงเวลา แต่กลับไม่เห็นเงาครูเลย

พัดลมภายในห้องเรียนส่งเสียงกึกกัก ๆ เป่าลมร้อนอย่างไร้ทิศทาง อากาศช่วงต้นฤดูร้อนทำให้ชั้นหนึ่งอบบาง ๆ จับตัวบนผิวหนังเด็ก ๆ หลิวสี่อานและหนิวต้าเถียนมองหน้ากัน คนหนึ่งอดเรียน อีกคนอดเล่น น่าเบื่อสิ้นดี

“ครูหลัวหายตัวไปหรือ”

“พวกเราต้องไปบอกหวังอิงอิงไหม”

“บอกยายฉันทำไม คนหายตัวไปต้องแจ้งตำรวจสิ”

“แจ้งตำรวจไม่เร็วเท่าบอกยายนายหรือ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในหมู่บ้านนี้ คนที่มาถึงคนแรกเสมอก็คือยายนาย”

“ถ้ายายต้องรับผิดชอบอะไรมาขนาดนี้ แล้วทำไมทุกคนไม่เลือกยายเป็นผู้ใหญ่บ้านล่ะ เป็นผู้ใหญ่บ้านทำเงินได้ตั้งเยอะ”

เด็กทั้งสองคนกระซิบกระซาบกัน แล้วแอบมองนอกหน้าต่างเป็นระยะ กลัวว่าจู่ ๆ หลิวซู่จวนจะปรากฏตัว พวกเขาอาจประเมินมาตรฐานการสอนของหลิวซู่จวนได้ยาก แต่มาตรฐานการทำโทษนั้น

ต้องได้เหรียญทองแน่

เด็กสองคนแอบมองนอกหน้าต่างไม่รู้ครั้งที่เท่าไรแล้ว แอบมองจนหนิวต้าเถียนหลับไป ในที่สุดครูหลัวก็เดินผ่านหน้าต่างมา

หลิวซือซานคิดว่าจะกลับมาก็มาตี ๆ สิ ทำไมต้องเดินกระเพื่อมขนาดนี้ด้วย วันก่อนเขาหยิบเครื่องสำอางยี่ห้อปายเซว่หลังจากร้านขายของข้างอิงอิงมาให้ครูหลัวที่โรงเรียน เธอยังไม่จ่ายเงินเลย วันนี้หลังเลิกเรียนต้องทวง ครูจะได้รู้ซึ่งถึงความโหดร้ายของการมาสาย

ครูหลัวช่างหน้าไม่อาย พอเข้าห้องมาก็ปรบมือแล้วพูดว่า “นักเรียนทุกคน ตบมือต้อนรับนักเรียนใหม่ของเราหน่อย!”

หลิวซือซานมองตามเสียงไป แสงแดดตรงประตูส่องผ่านใบหลิวเข้ามาเป็นเส้น ๆ เส้นแสงสีทองลากเป็นเงาเรือนร่างของเด็กหญิง เสียงปรบมือของครูหลัวยังไม่หยุด “หลานสาวครูเอง นักเรียนดีเด่นจากโรงเรียนประจำจังหวัด เอาให้พวกเรากลับไปเลย”

เด็กหญิงเดินใกล้เข้ามา ยิ้มกุ่มกุ่มริมขณะกวาดตามองเหล่าเพื่อนร่วมห้องผู้อ่อนประสพการณ์ รอยยิ้มเธอดูสดชื่น น้ำเสียงกึ่งน่าฟัง “สวัสดี ฉันชื่อเฉิงชวง” น้ำเสียงเย็นใสราวกับแสงโมแซ่เย็น ที่ถูกกััดดั่งเป๊าะเข้าหูทุกคน

หัวใจอ่อนนุ่มของหลิวซือซานบีบแน่น นี่คือครั้งแรกในชีวิตที่เขารู้สึกลึกลับลึกลอน เขารีบตะหนิวต้าเถียน เด็กอ้วนตื่นขึ้นขึ้นมา เช็ดน้ำลาย แล้วก็เห็นเด็กสาวหน้าห้องวาง ๆ ทันใดนั้นเขาก็สะดุ้ง

ลูกขึ้นยืนทันที “จ้าว...จ้าวหย่าจื่อ!”

เขาตื่นเต้นมากขึ้นเรื่อยๆ มือผัดและบีบหลิวสี่ซ่านไม่หยุด “นายรีบดูสิ เขาเหมือนจ้าวหย่าจื่อใหม่! เหมือนเชิงหวายชิว²ใหม่!”

หลิวสี่ซ่านกระซิบปลอบ “อ้อ เหมือนๆ นายอย่าตื่นเต้น... ร้องให้ทำไมเนี่ย”

หนิวต้าเถียนน้ำตาไหลพราก “นายว่าฉันจะเรียนหนังสือไปทำไมอีก! แค่ขอเขาแต่งงาน ฉันก็เหมือนได้เป็นฮ่องเต้เฉียนหลงแล้ว!”

เชิงชวงยิ้มกริ่มกริ่มแล้วเอ่ย “ขอบคุณเพื่อนๆ ที่ต้อนรับนะ ฉันมาจากเซียงไฮ้ เป็นหลานของครูหลัว ดีใจที่จะได้ใช้เวลาช่วงปิดเทอมฤดูร้อนนี้กับทุกคนจ้ะ”

ทั้งห้องมีแค่หนิวต้าเถียนยืนอยู่คนเดียว จู่ๆ เขาก็แนะนำตัว “ฉัน...ฉันชื่อหนิวต้าเถียน...หนิวแปลว่าวัวที่ใช้ไถนา เถียนแปลว่าทุ่งนา...” พูดไปพูดมาเขาก็ร้องให้พุ่มพวย “ฉันก็ไม่ได้อยากมีชื่อโง่ๆ แบบนี้...เป็นเพราะพ่อฉันไม่ได้เรียนหนังสือ...”

หลิวสี่ซ่านไม่รู้จะช่วยอย่างไร อารมณ์หนิวต้าเถียนซับซ้อนเกินกว่าความรู้และประสบการณ์ของเขาจะเข้าใจได้

ครูหลัวเดินมาเตะเด็กอ้วนออกจากที่แล้วพูดว่า “เชิงชวงนั่งตรงนี้แล้วกัน”

¹ (ค.ศ.1953 - ปัจจุบัน) นักแสดงหญิงชื่อดังชาวฮ่องกงที่เคยโด่งดังทั่วเอเชีย

² นางเอกจากละครเรื่อง *เรื่องราวการต่อต้านอาชญากรรมของเฉียนหลง* (ค.ศ. 1991) รับบทโดยจ้าวหย่าจื่อ

หลิวสี่อานจ๋องเด็กหญิงที่เดินเข้ามาหาเขาราวกับอยู่ใน
ความฝัน เธอมัดผมหางม้า ใบหน้าช่างงดงาม

หลิวสี่อานคิดว่าเขาคงจะจดจำภาพเหตุการณ์นี้ไปตลอด
ชีวิตอย่างแน่นอน

ฤดูร้อนปี 2003 พวกเขาทั้งสองคนเรียนอยู่ชั้นประถมสี่
วัยเด็กก็เหมือนเทพนิยาย นี่คือการครั้งแรกที่พวกเขาพบกันในเทพนิยาย
จักจั่นส่งเสียงร้องอยู่นอกหน้าต่าง ใบพัดของพัดลมในห้อง
หมุนวนไปเรื่อย ๆ เสียงอ่านบทเรียนลอยตามลมไปทางหูเขา

2

เจิงชวงชอบกินอะไร ในครอบครัวมีสมาชิกกี่คน เธอดู
การ์ตูนเรื่องอะไร ชอบเล่นหุ่นทหารพลาสติกตัวจิ๋วใหม่ ทั้งหมดนี้
คือสิ่งที่หลิวสี่อานกับหนิวต้าเถียนอยากรู้ พวกเขาเฝ้าตัวเอง
เป็นโนบิตะ ส่วนเจิงชวงคือชิซุกะผู้อ่อนโยนที่ฟ้าส่งมา

ไม่มีใครคาดคิดว่า ที่แท้บทบาทของเจิงชวงจะกลายเป็น
ไจแอนท์

“ฉันจะปล้นนาย!”

เจิงชวงยืนอยู่บนสะพานหิน น้ำไหลดังจ๊อก ๆ ลอดใต้สะพาน
เด็กหญิงแบกไม้กวาดด้ามหนึ่งไว้บนบ่า แล้วพูดซ้ำอีกครั้ง “นี่ ฉัน
จะปล้นนาย!”

สะพานหินเป็นเส้นทางที่นักเรียนเกือบทุกคนต้องเดินผ่าน

เพื่อนร่วมเรียนกวดวิชาจึงถูกขวางไว้หมด กลุ่มที่ชี้ตลาดพากันกุมหัว
นั่งยองๆ ส่วนหนิวต้าเถียนหันมองรอบด้าน พลันรวบรวมความกล้า
ยกนิ้วชี้หน้าเด็กหญิง “เธอทำแบบนี้ไม่ได้ ทำแบบนี้มันผิดนะ!”

เด็กหญิงใช้ด้ามไม้กวาดจิ้มหน้าอกเขา “แล้วจะเอาอย่างไร”

หนิวต้าเถียนถูกจิ้มไม่ยั้งจนต้องเดินถอยหลังหลบไป เขา
พยายามเรียบเรียงคำพูด “เธอทำแบบนี้ผิดกฎหมาย คนเราต้องรู้จัก
มีมารยาท ต้องเป็นคนจิตใจดีถึงจะได้รับความเคารพ...”

เด็กหญิงยังคงใช้ไม้กวาดจิ้มเขาไม่หยุด “ฉันทำผิดกฎหมาย
แล้วนายจะทำไม”

หนิวต้าเถียนอ้าปากค้าง กลั้นคำพูดไว้นานกว่าจะพูดออกมา
“ฉันก็จะให้อภัยเธอ” พุดจบ เขาก็กุมหัวนั่งยองๆ ยอมแพ้เหมือน
เพื่อนคนอื่น ๆ

หลิวซือซานเพิ่งเดินมาถึงสะพานจึงหนีไม่พ้นเช่นกัน เขาพูด
ติดๆ ขัดๆ “เจิง...เจิงซวง เธอทำอะไรนะ”

เจิงซวงหยิบไม้กวาดขึ้นมาวาดรูปครึ่งวงกลม “ดูไม่ออกหรือ!
ฉันกำลังปล้นไง”

หลิวซือซานพูดติดอ่างยิ่งกว่าเดิม “หะ...ทำ...ทำไมล่ะ”

ทำไมคนต่างถิ่นถึงได้ทำตัวเหิมเกริมที่หมู่บ้านกลางหุบเขา
แห่งนี้ แล้วทำไมเด็ก ๆ ในหมู่บ้านนี้ถึงยอมทำตามกันทุกคน หลิว-
ซือซานก้มหน้ามองพื้นสะพานอย่างปวดร้าว ของที่เจิงซวงยึดไปจาก
ชัยชนะครั้งนี้คือ ปืนฉีดน้ำ ลูกแก้ว การ์ดตัวละครในนิยาย ³

³ มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า *ดูยู่จ้วน* ถือเป็นหนึ่งในสี่สุดยอดวรรณกรรมจีน

หลิวสี่อานมองหน้าเจิงซวงอีกครั้ง รู้สึกว่าเธอไม่หลงเหลือ
ความมั่งคั่งแม้แต่หยก บินหน้ามีแต่คำว่าผู้บุกรุก

เจิงซวงเอ่ย “อย่าเสียใจไปเลย ฉันน่าจะรู้สึกแยกกว่านายอีก
น้ำยี้ดเงินค่าขนมไปหมด ฉันเลยจำเป็นต้องทำผิดกฎหมาย”

หลิวสี่อานน้ำตาคลอ “พวกคนในเมืองอย่างเธอเป็นแบบนี้
กันหมดเลยหรือ”

เจิงซวงถอนหายใจ “ก็ไม่ทั้งหมดหรอก ฉันเก่งกว่าหน่อยนะ
ฉันตอบคำถามนายแล้ว เอาเงินมาสิ”

หลิวสี่อานสะอึกสะอื้น ล้วงกระเป๋านักเรียน “เท่าไร”

เจิงซวงตอบ “ห้าหยวน”

หลิวสี่อานนับจำนวน พลันหยิบมันเทศตากแห้งห้าชิ้น
ออกมาวางบนฝ่ามือเจิงซวงอย่างระมัดระวัง

หลิวสี่อานพูดต่อ “กินให้อร่อยนะ ยายฉันเป็นคนทำ
อร่อยมากเลยละ”

เจิงซวงกระพืดกระพืด แล้วยึดมันเทศชิ้นหนึ่งเข้าปาก
แม้จะกัดไม่เข้า แต่ก็ยังไม่ยอมแพ้ เธอกำหมัดแน่นพลางออกแรง
เคี้ยวจนผงหางม้าแกว่งตาม ก่อนจะอ้าปากพูดเสียงอู้อี้ “ฉันอยาก
ได้เงิน! ไม่ใช่มันเทศตากแห้ง! ให้ตายสิ! กัดไม่เข้าเลยสักนิด!”

เจิงซวงโกรธจัด เพื่อนนักเรียนคนอื่นกลัวจนตัวสั่น หลิว-
สี่อานจึงรีบพูด “ฉันปล่อยพวกเขาไปก่อนสิ ฟุ้งนี่ฉันจะหาเงินมาให้”

เจิงซวงถามว่า “จริงนะ”

หลิวสี่อานคิดอยู่ครู่หนึ่ง พลันหยิบสมุดจดออกมา เขียน
หนังสือตัวบรรจงเต็มบรรทัดลงไปว่า ‘ฟุ้งนี่เอาเงินมาให้เจิงซวง’

หลิวซือซานบอกว่า “สิ่งที่จัดไว้ในสมุดเล่มนี้ ฉันจะทำให้ได้ทั้งหมด”

เฉิงชวงพลิกสมุดด้วยความสงสัย ดูไปส่งเสียงพุดพืดไป หลิวซือซานหลับตาปี๋ รู้สึกเหมือนเฉิงชวงทำลายสวนดอกไม้ในใจเขาอยู่

สุดท้ายเฉิงชวงก็เชื่อ แล้วพุดพร้อมสีหน้าเบิกบานว่า “จ้ะ พรุ่งนี้ฉันจะรอนายที่นั่นเหมือนเดิมนะ”

หลิวซือซานยังเด็ก เขาไม่รู้ว่าการจะได้รับความไว้วางใจจากตัวร้ายนั้นยากเย็นแค่ไหน วันรุ่งขึ้นหลังเลิกเรียน เขาจึงไม่ลังเลที่จะทำให้เฉิงชวงผิดหวัง

เฉิงชวงมองสำรวจของที่เขาก็ก้ออยู่ แล้วถามอย่างสงสัย “นี่คืออะไรนะ”

หลิวซือซานแนะนำ “นี่คือหม้อเหล็กที่ขายฉันใช้ต้มข้าวสาลี น้ำหนักหม้ออย่างน้อยห้าซั่ง⁴ได้ เป็นของดีมีราคานะ”

เฉิงชวงยกหม้อเหล็กไม่ไหว จึงได้แต่ใช้มือเคาะเสียงดังก้องๆ “นายไม่ได้เขียนในสมุดว่าจะเอาเงินมาให้ฉันหรือหรือ แปลว่าสมุดนั้นไม่ใช่สมุดศักดิ์สิทธิ์สินะ”

หลิวซือซานตอบเสียงจริงจัง “ศักดิ์สิทธิ์สิ เพราะแบบนี้ฉันถึงไม่ได้ตีถูกตรงหน้าคำสัญญาซ้อ้นั้น ฉันพยายามหาเงินแล้วแต่หวังอิงอิงไม่ให้ ฉันพยายามสุด ๆ เลยนะกว่าจะได้หม้อใบนี้มา ถ้าเธอไม่พอใจ ฉันจะไปคิดวิธีใหม่”

⁴ หน่วยน้ำหนักของจีน 1 ซั่ง เท่ากับ 500 กรัม

3

สำหรับหลิวซือซาน เดิมที่ผู้หญิงที่นับว่าสวยในหมู่บ้านนี้ มีอยู่สองคน

คนแรกคือครูลัว แม้หน้าตาไม่ถึงขั้นสวย แต่โชคดีที่บุคลิกดีเลิศ คุณภูมิฐานแบบคนเรียนจบมหาวิทยาลัย เทียบกับสาว ๆ คนอื่นในหมู่บ้านจึงดูดีกว่าหน่อย ครูลัวเป็นเหมือนร้านขายเบเกอรี่เพียงหนึ่งเดียวในหมู่บ้านนี้ มีทั้งความเป็นตะวันตกและความพื้นบ้านผสมผสานกัน จนกลายเป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง

คนถัดไปคือเหมาถึงถึง สาวงามอันดับหนึ่งที่ทุกคนยอมรับ ผู้คนแอบคุยถึงเรื่องเธอมากมาย พ่อเธอทำงานขนส่ง แล้วขับรถบรรทุกกลางดึกไปตามถนนบนภูเขา แต่รถคว่ำตกเขาจนไม่อาจช่วยชีวิตไว้ได้ แม่เธอร้องไห้ไปครึ่งปีแล้วก็ผูกคอตาย เหมาถึงถึงจำต้องพักการเรียน ใช้บ้านเช่าเปิดร้านตัดผม เลี้ยงดูน้องชายจนเติบโตใหญ่อย่างยากลำบาก ปิดเทอมฤดูร้อนของหลิวซือซานครั้งนี้ เหมาถึงถึงอายุสามสิบปีแล้ว เธอใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย หน้าตาสะอาดสะอ้าน เส้นผมเงางามพาดเรียงบนบ่า ไม่ยุ่งเหยิงสกนดิ

ส่วนเจิงชวง เด็กสาวอายุเท่ากันที่มาจากเมืองใหญ่ เกือบจะทำลายทัศนคติด้านความงามของหลิวซือซานไปเสียแล้ว เจิงชวงยิ้มเก่ง จมูกเล็ก ๆ ย่นอยู่ ใครเห็นก็ต้องอยากยิ้มตาม แต่เธอต้งดูร้ายและไม่มีเหตุผล หนีวต้าเถียนล้มเลิกความคิดที่จะแต่งงานกับเธออย่างรวดเร็ว แล้วเตรียมตัวเป็นพี่น้องร่วมสาบานกับเธอ ไปแก๊งเพื่อน ๆ ทั้งโรงเรียนด้วยกันแทน

หลิวสื่อซานถูกรังแกบ่อยที่สุด แต่เขากลับอยากปกป้อง
เจิงชวงผู้โหดเหี้ยม ทุกครั้งที่เธอยิ้ม จะทำให้เขานึกถึงหิ้งห้อย
ในพุ่มไม้ช่วงฤดูร้อน เดี่ยวสว่าง เดี่ยวมืด พวกมันบินได้ไม่ไกล
และไม่นานหรอก ก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นก็จะกลายเป็นน้ำค้าง ตาย
อยู่บนใบไม้ที่ไม่มีใครสังเกต

ในที่สุดวันหนึ่งเขาก็จะรู้ว่าเจิงชวงนั้นเหมือนหิ้งห้อย
ตอนนี้เธอสว่างไสวอยู่ แต่วินาทีถัดไปอาจดับมืดลงก็ได้

4

ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนนี้ หมูนุ่มน้อยกลับบ้านไปคิดวิธีหาเงิน
ทุกวัน หวังอิงอิงมองเขาเดินวนรอบบ้านและถอนหายใจไม่หยุด
ทันใดนั้นยายเขาก็ยื่นซองใยมองอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

วันหนึ่งหลังอาหารมื้อค่ำ หวังอิงอิงตัดสินใจพูดว่า “สื่อซาน
การเติบโตเป็นวัยรุ่นเป็นสิ่งที่ดีผู้ชายทุกคนจะต้องเจอนะ ในนี้
มีเงินห้าหยวน แกเอาไปเช่าหนังเรื่อง ทางแยกของวัยหนุ่มสาว
จากร้านเช่าซีดีในหมู่บ้านมาสิ”

หลิวสื่อซานลังเล “เป็นหนังต่อสู้อะไรล่ะ”

หวังอิงอิงในวัยเกือบหกสิบใช้ผ้ากั้นเบื่อนเซ็ดมือแล้วตอบ
อย่างกระวนกระวายใจ “ก็นับว่าไซ้”

คืนนั้นหลิวสื่อซานนอนพลิกตัวไปมาทั้งคืน ความคิดต่อสู้อัน
ดุเดือด หนังต่อสู้ที่ยายพูดถึงฟังดูลึกลับพอควร แต่อุตุส่าให้ได้เงิน
มาแล้ว ถ้าเอาเงินไปใช้ เขาจะสู้หน้าเจิงชวงได้อย่างไร

หลิวสี่ซ่านตื่นมาตอนเช้าและเดินใจลอยไปโรงเรียน พอเดินผ่านร้านขายของกินเล่น สติก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เลยซื้อขนมผักกาด चुบเผ็ด และเกี้ยวอีกหลายชิ้น

เจ้าของร้านบอกว่า “ห้าหยวน”

หลิวสี่ซ่านหันไปทั้งตัว แอบคิดในใจว่านี่คงเป็นชะตาฟ้าลิขิตจริงๆ ถ้ากินเงินห้าหยวนลงท้องไป ก็ไม่ต้องลำบากใจทั้งสองทาง

ความรู้สึกโล่งอกอยู่กับเขาจนถึงเวลาเลิกเรียน จากนั้นจึงค่อยๆ จมดิ่งอย่างเลวร้ายลงไปที่ละนิด สถานการณ์ที่เขาเผชิญนั้นแสนสาหัส หวังอิงจะรู้ว่าเขาไม่ได้เซ้าซี้ดี ส่วนเจิงชวงก็จะรู้ว่าเขาไม่ได้เอาเงินมาให้

เขาเดินอืดอาดไปยังสะพานหิน เห็นเจิงชวงนั่งอยู่ข้างลำคลอง

หลิวสี่ซ่านตะโกนบอกว่า “อย่าตีนะ ฉันมาส่งสวย!”

เจิงชวงคั่นกระเป๋าลิวสี่ซ่าน คิ้วก็ถั่วปากอ้าทอดกับน้ำอัดลมขวดหนึ่งออกมา เธอเปิดน้ำอัดลมดื่มทันที พลันได้ยินหลิวสี่ซ่านรายงานผล “ฉันขโมยเหล้าของยายมา เทเข้าไปเต็มขวดเลย!”

เจิงชวงซ็อก น้ำอัดลมทั้งเม็ดทั้งขม ดื่มเข้าไปแล้ว ถ้าใส่เดือดปุดๆ ทั้งลำ เธอทำท่าจะอ้วกอยู่นาน แต่ก็ยังไม่ยอมเชื่อ เพราะถ้าเหล่าரசชาติแย่จริง ทำไมพวกผู้ใหญ่ถึงดื่มไปหิวเราไปล่ะ ขนาดล้มลงไปกองใต้โต๊ะแล้วยังก็ยังไม่หิวเราอยู่ เธอตัดสินใจลองดื่มต่อ หลิวสี่ซ่านทั้งกลัวเธอจะเมาตาย ทั้งกลัวเธอจะดื่มหมด เลยตะโกน

ว่า “เอามาให้ฉันกินบ้าง ยายบอกว่าถ้ากินเหล้าจะไม่ใช่หวัด”

เชิงซวงถาม “นี่นายกินบ่อยหรือ”

หลิวซือซานภาคภูมิใจ “แน่นอนอยู่แล้ว ดูเธอสิ อีกเดี๋ยวก็หน้าแดงแล้ว ฉันกินไปสองอีก หน้ายังขาวซีดเหมือนคนตายอยู่เลย”

เชิงซวงสายตาระตุก “ฉันจะไปฟ้องยายนาย บังอาจให้ฉันกินเหล้า”

หลิวซือซานพูดว่า “ฉันไม่กลัวยายหรือก”

“จ้ะฉันแจ้งตำรวจ เรียกตำรวจมายิงนายให้ตายไปเลย”

“ถ้ายิงฉันตาย ก็ไม่มีคนเอาของกินมาให้เธอนะ”

“จริงด้วย นายเอาของแปลกๆ มาให้ฉันทุกวัน นี่นายชอบฉันรีเปล่า!”

หลิวซือซานตัวสั่นระริก นึกไม่ถึงว่าเชิงซวงอายุนี้แค่นี้ แต่กล้าพูดคำน่าอัศจรรย์อย่างคำว่า “ชอบ” ออกมา จึงสวนกลับไปที่ “มีแต่คนบ้าเท่านั้นแหละที่จะชอบเธอ!”

เชิงซวงดื่มเหล้าจนใบหน้าน้อยๆ แดงกำ ดวงตาสะทอนภาพเมฆหมอกกลางหุบเขา “หลิวซือซาน การปล้นคนอื่นมันไม่ได้เรื่องเลย ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป พวกเราคงได้เป็นพันธมิตรกันเร็ว ๆ นี้เน่”

หลิวซือซานขมวดคิ้ว “แล้วทำยังไงดี”

เชิงซวงตอบ “ฉันช่วยนายทำแบบฝึกหัดวิชาเลขแล้วกัน”

หลิวซือซานบอก “ไม่ดีหรอก ในอนาคตฉันต้องใช้ความสามารถของตัวเองสอบเข้ามหาวิทยาลัยนะ”

เชิงซวงเอ่ยว่า “นายพูดถูก เราจะสร้างความสัมพันธ์เชิงธุรกิจกันไม่ได้”

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เจ็ยซวงก็หยิบสมุดจดของหลิว-
สือซานออกมา เขียนตัวหนังสือบิดเบี้ยวลงไป หลิวสือซานตื่นตื่น
“เธอจะทำอะไร อย่าเขียนมั่วๆ สมุดเล่มนี้มีผลทางกฎหมายนะ”

เจ็ยซวงเขียนเสร็จ หลิวสือซานรับกลับมาดู พบตัวหนังสือ
เพิ่มมาหนึ่งบรรทัด ‘พาเจ็ยซวงกลับบ้าน’ เจ็ยซวงจับมือเขาแล้ว
พูดว่า “ฉันให้ออกาสนายหนึ่งครั้ง”

มือน้อยๆ ของเธอช่างอบอุ่น หลิวสือซานแทบจะน้ำตาไหล
ว่ากันว่าผู้หญิงโตไวกว่าผู้ชาย เป็นแบบนี้จริง ๆ ด้วย หลังจาก
เจ็ยซวงดื่มเหล้า เธอโตเร็วกว่าเขาจริง ๆ

น้ำหยดหนึ่งหยดลงบนหลังมือ หลิวสือซานสะดุ้ง เจ็ยซวง
น้ำลายยืด เพราะเขาจนไม่ได้สติ

สายลมฤดูร้อนพัดโชยผ่านทุ่งข้าว ยอดเขาไกล ๆ บดบัง
ดวงอาทิตย์ มีเสียงกบร้องจากถนนข้างท้องนา เด็กสาวที่ดื่มจน
เมานั้น น้ำหนักตัวไม่น้อย หลิวสือซานต้องออกแรงถีบจักรยาน
กลายเป็นเหมือนเด็กปั้นจักรยานรับจ้างไปเลย

เจ็ยซวงถามเสียงอ้อแอ้ “ทำไมนายถึงขี่จักรยานแม่บ้านนะ”
หลิวสือซานกั้ดฟันตอบ “แม่ทิ้งไว้ให้ฉันนะ”

เจ็ยซวงถามต่อ “แล้วพ่อแม่นายล่ะ”

หลิวสือซานกั้ดฟันตอบอีก “หย่ากันแล้ว”

เจ็ยซวงตบมือแล้วหัวเราะว่า “ที่แท้ นายก็เป็นเด็กกำพร้า!”

หลิวสือซานหักหัวจักรยานอย่างรุนแรง “ฉันไม่ใช่เด็กกำพร้า!

พ่อแม่ฉันยังมีชีวิตอยู่!”

เจิงชวงถอนหายใจ “น่าสงสารจริง ไว้นายโตขึ้นแล้วไปหาฉันที่เซียงไฮ้ นะ มีปัญหาอะไร ฉันจะดูแลนายเอง”

หลิวสื่อซานพูดอย่างเจ็บปวด “บอกแล้วไงว่าฉันไม่ใช่เด็กกำพร้า! ถ้ายังพูดจามั่ว ๆ อีก ฉันจะตีเธอแล้วนะ!”

เจิงชวงแบบหน้ากับแผ่นหลังเขา “นายไม่กล้าตีฉันหรอคน นายชอบฉัน แต่ต่อให้นายชอบฉันมากแค่ไหนก็ไม่มีประโยชน์ เพราะฉันใกล้ตายแล้ว”

กิ่งไม้ใบหญ้าของพืชพรรณทั้งหลายกระทบกันเสียงดังซู่ซ่า อยู่กลางสายลม พวกมันผลิบานช่วงฤดูใบไม้ผลิและร่วงโรยในฤดูใบไม้ร่วง วนเวียนไม่เคยหยุด

เจิงชวงเอ่ยขึ้น “ฉันป่วยเป็นโรคร้าย โรคที่เป็นแล้วต้องตายนะ ฉันแอบหนีมาหาน้ำ เพราะน้ำบอกว่าที่นี่อากาศดี”

เจิงชวงเล่าต่อ “ฉันอาจจะตายพรุ่งนี้เลยก็ได้ แม่ร้องไห้แล้ว ก็พูดแบบนี้ ตอนนั้นพ่อทอดแม่อยู่ ฉันแอบฟังที่ประตู เลยร้องไห้ไปด้วย”

เจิงชวงพูดเสียงเบา “เพราะฉะนั้นนายอย่าชอบฉันเลย ไม่งั้นหลังจากฉันตาย นายจะกลายเป็นม่าย คนอื่นจะว่าเอา”

หลิวสื่อซานไม่ตอบอะไร เพราะแผ่นหลังเขาเปียกชุ่มเป็นวง ฤดูร้อน อากาศร้อนเหลือเกิน ความเศร้าของเด็กสาวแผดเผา แผ่นหลังเขาจนเป็นรู ทะลุตรงสู่หัวใจ มีสายลมจางวนนับไม่ถ้วน จากหลากหลายฤดูพัดผ่านถนนเส้นนี้ หิ้งห้อยตัวหนึ่งเรียงระบำ กลางสายลม เดี่ยวสว่าง เดี่ยวมืด

หลิวสี่ซานหยุดรถแล้วร้องไห้ไม่หยุด

เจิงชวงเองก็ร้องไห้พอลงถามว่า “นายร้องไห้ทำไม”

หลิวสี่ซานตอบ “ฉันกลัวความตาย!”

เจิงชวงร่ำให้พูดว่า “ฉันก็กลัวความตาย!”

หลิวสี่ซานสะอึกสะอื้น “ฉันต้องเลี้ยงอาหารดี ๆ เธอสักมื้อให้ได้!”

เจิงชวงปาดน้ำตา “นายเป็นคนดีใช้ได้นะ ถ้ายังมีชีวิตอยู่ต่อไป ฉันจะเป็นแฟนนาย”

5

ครูหลิวท่มสมุดการบ้านกองโตลงบนโปกเตียมหน้าห้องเรียนแล้วเอ่ยว่า “นักเรียนทุกคน การบ้านเมื่อวานให้เขียนเรื่องความฝันของฉัน ความฝันของพวกเธอช่างพิเรนทร์จริง ๆ โดยเฉพาะหนิวต้าเถียน หนิวต้าเถียน! เธอมาอ่านซิ!”

เด็กอ้วนหยิบสมุดการบ้านที่ครูหลิวโยนทิ้งลงพื้น ก่อนจะอ่านเสียงดังด้วยท่าทีจริงจัง “ความฝันของผมคือเปิดร้านเล่นไฟชนะเงินจากหลิวซู่จวนให้ได้ทุกวัน”

หนิวต้าเถียนเพิ่งอ่านจบประโยคเดียว แปรงลบกระดานก็ฟาดเข้าให้

ครูหลิวว่า “นี่เธอกล้าอ่านจริง ๆ เหมอ คิดว่าเรียกชื่อครูแบบนี้ก็ได้เหมอ กลับไปเขียนมาใหม่ ให้โอกาสครั้งสุดท้ายนะ เขียนไม่ดี ครูจะฟ้องผู้ปกครอง”

หลิวสี่ซานเห็นหนิวต้าเถียนกระสับกระส่ายจึงพูดว่า

“เดี่ยวฉันช่วยนายเขียนเอง”

หนิด้าเถียนตีใจเนื้อเต็น “จริงหรือ”

หลิวซือซานตอบ “แต่นายต้องช่วยอะไรฉันอย่างหนึ่ง”

แดดจ้ายามบ่ายส่องเข้ามาในร้านขายของชำ ประตูร้านเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง ร้านนี้ตั้งอยู่ข้างบ้าน ติดกับกำแพงรั้วเป็นผืนเดียวกัน ลินค้ำในร้านขายของชำวางอยู่แน่น แต่จัดเรียงเป็นระเบียบ มีตั้งแต่ที่โกยผง ยากันยุง พัดสานที่วางอยู่ตรงประตู ยันหมากฝรั่ง บิวยแห่ง เม็ดกวยจี๊ที่วางอยู่ตรงเคาน์เตอร์ รวมถึงยาสระผม กับบาล์มน้ำหอมสีต่างๆ ที่วางเรียงเต็มชั้น

สิ่งที่ดึงดูดสายตาที่สุดคือ กุนเชียงซึ่งแขวนอยู่บนผนัง และ ขาแกะชิ้นโตที่วางเด่นอยู่ด้านล่าง

ฝีมือการจัดการเนื้อแกะของหวังอิงอิงนั้นดีเลิศ เธอจะตัดเนื้อขาหลังของแกะภูเขาออกมา หั่นเป็นชิ้น ล้างให้สะอาด ใส่ม้าดัมกับน้ำ พอน้ำเดือดจึงตักเนื้อแกะออกมา ใช้น้ำเย็นล้างแล้วใช้ไม้ทุบห้านาที ไม้ที่หวังอิงอิงใช้ทุบเนื้อแกะนั้นใช้งานมานานหลายปีแล้ว พื้นผิวจึงเกลี้ยงเกลา เป็นเงาจากไขมันแกะ แต่สัมผัสยังแน่นเป็นไม้ราวกับน้ำจากเนื้อแกะซึมซาบเข้าไปในไม้ทั้งแท่งแล้ว

จากนั้นหวังอิงอิงจึงใส่น้ำมันในหม้อ ใส่น้ำมันหอม ข้าวโอ๊ต และกระเทียม ผัดจนหอม ใสเนื้อที่ล้างเสร็จและทุบจนนุ่มแล้ว เติมพริก ผัดไฟแรง หรือไฟ ใสเห็ดล่า ซีอิ้วขาว ซีอิ้วดำ เปลี่ยนเป็นไฟแรง เติมน้ำให้ปริมาณพอ น้ำเดือดจึงใส่เกลือและมันเทศลงไป ปรับไฟอ่อนอีกครั้ง ปิดฝาทิ้งไว้ครึ่งชั่วโมง หั่นหัวไชเท้าเป็นชิ้นๆ ใสเข้าไปต้มด้วยกันสิบห้านาทีแล้วตักทิ้ง เสร็จแล้วหั่นหัวหอม

ใส่ลงไปต้มอีกสิบห้านาที แล้วตักทิ้งเช่นกัน จากนั้นเคี่ยวจนข้นได้ที่
 น้ำซอสเข้มข้น เนื้อก็นุ่ม หอมละมุนไปทั้งสาม ไม่มีกลิ่นสาบ
 แม้แต่น้อย เนื้อเกาะเหนียวดี ไม่มีใครในหมู่บ้านนี้ยังบึ้งใจได้เลย
 รวมถึงหลิวซือซานด้วย

หวังอิงอิงนั่งฟังวิทยุอยู่ข้างชั้นวางสินค้า เสียงจิ้งแวนตราตรึง
 ดังออกมา แวนอ่านหนังสือวางอยู่บนที่พักแขนของเก้าอี้ไม้ไผ่
 หวังอิงอิงหลับไปเหมือนเคย

หลิวซือซานค่อย ๆ ย่องเข้าไปหาชาแคะ หยิบขึ้นมาแบก
 บนบ่า เดินไปที่ประตูแล้วพูดกับหนิวต้าเถียนว่า “ฝากนายด้วย”

หนิวต้าเถียนถาม “แล้วเรื่องความละ”

หลิวซือซานตอบ “เดี๋ยวฉันเขียนให้”

หนิวต้าเถียนพยักหน้า จัดการอย่างคล่องแคล่ว เขาถอด
 เสื้อผ้าออกหมด ใส่เพียงกางเกงในตัวเดียว สีหน้าเด็ดเดี่ยว

หลิวซือซานตบ่าเขา “อดทนไว้สองชั่วโมงนะ”

เด็กอ้วนผิวขาวจ้ะย่อตัวลง เดินย่องไปยังจุดที่แขวนชาแคะ
 ยกมือขึ้นเกี่ยวตะขอเหล็ก หดขาเข้าไปให้ดูเล็ก พลางหันมาโบกมือ
 ให้หลิวซือซาน ขยับปากโดยไร้เสียงบอกว่า ‘นายไปเถอะ’

หนิวต้าเถียนหลับตาลง รู้สึกว่าต้องตายแน่ ๆ เขาใช้สติ
 ทั้งหมดจดจ่อกับการเลียนแบบชาแคะ ไม่ลืมตามองหลิวซือซานอีก

ปิดเทอมฤดูร้อนใกล้สิ้นสุดลงแล้ว การเรียนกวดวิชาช่วง
 ปิดเทอมฤดูร้อนก็ใกล้จบลงเช่นกัน

หลิวซือซานแบกชาแคะยืนอยู่บนสะพานหินเพียงลำพัง

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าทางตะวันตกไปช้าๆ เขาค่อยๆ ย่อตัวลงต่ำ
เท่าเหยียบอยู่ที่ขอบสะพาน น้ำในคลองใสสะอาด น้ำตื้นเพียงแค่นี้
เงาเล็กๆ ของเขาลอยกระเพื่อมอยู่บนก้อนหินใต้ลำธาร

เขาคุ่นชินกับการรอคอยมานานแล้ว แม้ไม่เคยรู้เลยว่าตัวเอง
รอคอยอะไรที่หมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ แต่เขาก็ไม่เคยเลิกรอคอยเลย

แต่วันนี้หลิวซือซานรู้ดีที่กำลังรอใครอยู่ เด็กหญิงคนนั้น
ผู้ขโมยปิดเทอมฤดูร้อนของเขาไปทั้งหมด แต่วันนี้เธอกลับไม่มา

ต่อให้คุ่นชินกับการรอคอยแค่ไหน แต่การรอแล้วไม่ได้
พบเจอก็ยังทำให้เสียใจอยู่ดี ความเสียใจแบบนี้ ในหนังสือบอก
เรียกว่าความผิดหวัง กระทั่งเขาเติบโตขึ้นมาถึงได้เข้าใจว่ายังมี
ความเสียใจที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น เรียกว่าความสิ้นหวัง

6

ที่ร้านขายของชำ หวังอิงอิงตื่นขึ้นมา เธอสวมแว่นตา
แล้วเห็นหนิวต้าเถียนอยู่ในสภาพเปลือยกาย

หวังอิงอิงถามขึ้น “หนิวต้าเถียน แกทำอะไรนะ”

หนิวต้าเถียนตอบ “ยายดูออกว่าเป็นผมหรือ ผมไม่เหมือน
ขาแกะหรือ”

ท้องฟ้ายามเย็นมีดลิ่งเรื่อย ๆ จักรยานแม่บ้านคันหนึ่ง
เคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงอยู่บนถนนข้างท้องนา หลิวซือซาน
ออกแรงถีบจักรยาน เขาต้องขี่ให้ไว ถ้าขี่เร็วกว่านี้สักหน่อยอาจ
จะตามอะไรสักอย่างทัน

หลิวสี่อชานใช้สองมือลากขาแกะเหมือนลากจ้าวมังกรเขียว
เสี้ยวจันทร์⁵ เดินเข้าไปในบ้านที่ผ่านการตกแต่งใหม่มาหลายครั้ง
มุ่งตรงสู่เคาน์เตอร์ด้านใน ครูหลิวดูเดินบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอยู่
ตรงเคาน์เตอร์นั้น เครื่องเล่นซีดีที่เชื่อมต่อกับลำโพงคอมพิวเตอร์
ครูหลิวเปิดเพลงทำนองวังเวงเพลงหนึ่ง
จางป้อจื่อ⁶ ร้องเพลงเสียงสะอื้น

เจ็บหัวใจจนหายใจไม่ออก
ไม่พบร่องรอยที่เธอทิ้งไว้
มองเห็นเธออยู่ตรงนี้
แต่กลับทำอะไรไม่ได้
ต้องปล่อยให้เธอหายไปทีปลายขอบฟ้า

...

ครูหลิวเงยหน้าขึ้นเห็นหลิวสี่อชาน แล้วก็เหลือบไปจับจ้อง
ขาแกะ เธอกลิ้นบะหมี่เต็มปากลงไปอย่างยากลำบาก สีหน้า
ตกตะลึง “ให้ตายสิ ใครใช้ให้เธอมาส่งขาแกะ ครูจะซื้อไหวได้ยังไง”
หลิวสี่อชานไม่พูดอะไร

⁵ อารุณคูายของกวนอู ปลายจ้าวเป็นทรงเหมือนดวงจันทร์เสี้ยว

⁶ (ค.ศ. 1980 - ปัจจุบัน) นักร้องและนักแสดงหญิงซูเปอร์สตาร์ชาวฮ่องกง เป็นรู้จักในนามเซซีเลีย จาง

ครูหลัวก้มมองบะหมี่ตัวเอง “เงินค่าบะหมี่หนึ่งถ้วยที่ติดอยู่
ครูค่อยจ่ายอาทิตย์หน้าได้ไหม”

หลิวซือซานไม่พูดอะไร

ครูหลัวผลัดถ้วยบะหมี่ แล้วพูดอย่างเศร้าซึม “แบ่งให้กิน
สองคำก็ได้”

หลิวซือซานถามขึ้น “เจิงชวงล่ะอะ”

ครูหลัวตอบ “วันนี้แม่เขามารับกลับไปแล้วละ”

หลิวซือซานล้งเล็ยอยู่ครู่หนึ่ง “เขาไม่สบายหรืออะ”

ครูหลัวจ้องหน้าพาลงถามว่า “นี่เรารู้อะไรมาใช่ไหม”

หลิวซือซานไม่พูดอะไร

ครูหลัวย่อตัวลง มองหลิวซือซานในระดับสายตา จับข้อศอก
เขาไว้แล้วกระซิบ “เมื่อคืนเขาเริ่มไข้ขึ้น ครูเลยแจ้งแม่เขาไป เจิงชวง
อยู่ที่นี้ได้แค่สองเดือน แต่อากาศกลางป่ากลางเขาสะอาดสดชื่น
ไม่แฉะ อาจจะช่วยอะไรได้ เรื่องนี้มันก็แล้วแต่ชะตาฟ้าลิขิต
อยู่แล้วละ อย่างน้อยปิดเทอมฤดูร้อนนี้ก็มีความสุขมากใช่ไหมละ”

หลิวซือซานหลบสายตา ก้มหน้าพูด “งั้นสงสัยคงไม่มา
อีกแล้ว”

ครูหลัวบอกว่า “อาการดีขึ้นคงจะมาอีกละมัง”

หลิวซือซานไม่เงยหน้า เพราะจู่ๆ น้ำตาก็ไหลรินออกมา
ความเศร้าของเด็กชายตกกระทบบลงพื้นที่ละเม็ด เขาไม่ได้ปาดน้ำตา
แต่ออกแรงยกขาแกะขึ้นฟิงใต้เคาน์เตอร์ พลันยื่นกระดาษเช็ด
แผ่นหนึ่งให้ครูหลัว “ครูหลัว ฝากส่งให้เขาได้ไหมอะ อันนี้คือวิธีทำ
เนื้อตุ๋น ผมสัมภาษณ์นายมา เขียนไว้ละเอียดมากเลย ยายบอกว่า

เนื้อแกะช่วยบำรุงร่างกาย”

พูดจบ หลิวสี่อซานก็หันหลังเดินจากมา เพราะน้ำตายังไหล
ไม่หยุด

ครูหลัวตะโกนเรียกเขาไว้ และยื่นกระดาษโน้ตแผ่นหนึ่งให้
“เจิงซวงฝากให้เธอเนอะ”

หลิวสี่อซานเดินออกจากบ้านครูหลัว ได้ยินเสียงเครื่องเล่นซีดี
เปลี่ยนเป็นเพลงอื่น เขามีเครื่องเล่นพกพากับเทพจำนวนหนึ่งที่ใช้เงิน
ค่าขนมซื้อมา จึงฟังออกว่านี่คือเสียงของซุนเยียนจือ⁷

ซุนเยียนจือไม่ได้ร้องซะอื่น แถมเนื้อเพลงยังเรียบง่ายมาก
ทว่ากลับทำให้หลิวสี่อซานเสียใจเหลือเกิน

ฉันเองก็รู้

ท้องฟ้าดงามแค่ไหน

ขอเธอช่วยมองมันแทนฉัน

ว่าบนท้องฟ้าหายไปไหนหมด

หายไปไหนพรึบตาเดียว

...

หลิวสี่อซานเปิดจดหมายที่เจิงซวงทิ้งไว้ให้ ในนั้นมีประโยค
สั้นๆ ไม่กี่บรรทัด

⁷ (ค.ศ.1978 - ปัจจุบัน) นักร้องและนักแต่งเพลงหญิงชาวสิงคโปร์ เป็นที่รู้จัก
ในนามสเตฟาณี ซุน

นี่!

ฉันเปิดเทอมแล้ว

ถ้าฉันมีชีวิตต่อไปได้ จะเป็นแฟนนายนะ

ใจกว้างไหมล่ะ

8

หลุดไปกำลังวัดตัดไม้ในหมู่บ้านเล็กๆ สว่างขึ้น สองแสง สีเหลือง เจ้าของร้านตัดเย็บยกเตาถ่านออกมาวางขายไข่ดาว ซึ่งขายได้ที่ฟองก็เท่านั้น ส่วนโรงอาบน้ำ มีคนต่อแถวอยู่สามสี่คน ป้าฉินอุ้มถังน้ำพลางหัวเราะคิกคัก หลิวซือซานเดินผ่านไปเงียบๆ ไม่มีใครรู้สึกว่าเขาผิดปกติเลย ส่วนเขาเองก็ไม่ได้สนใจใคร

หลิวซือซานก้าวเข้ารั้วบ้าน ดวงไฟบนต้นท้อส่องสว่างหวังอิงอิงนั่งกอดดอกอยู่ใต้ต้นท้อ นินว้าเถียนนั่งก้มหน้าเศร้าซึมอยู่ข้างๆ ในสภาพใส่กางเกงในตัวเดียว

หวังอิงอิงพูดขึ้น “หยุดอยู่ตรงนั้นแหละ”

หลิวซือซานสับขาวิ่งหนีทันที

หวังอิงอิงหยิบไม้กวาดมาวิ่งไล่ และตะโกนเสียงสูง “ฉันจะฆ่าแก ไอ้เด็กเวร! แล้วขาแกะฉันล่ะ!”

นินว้าเถียนตะโกนร้อง “ผมไม่เหมือนขาแกะจริงๆ เหนอ”

หลิวซือซานมุดออกนอกรั้วไป กระโดดโยงเหยิงด้วยความเร็วสูงหนีด้ามไม้กวาด แต่ไม่ลืมหันกลับมาตะโกน “ตีผมสิ ตีผมสิ! ตีตายได้แต่้ม!”

ตรงระเบียบชั้นสองมีเสื้อปุ้ไว้ หากนั่งตรงนั้นก็จะมีมองข้าม
ต้นท้อไปเห็นสันเขาเรียงตัวสูงต่ำ ดวงจันทร์ลอยคว้างอยู่ตรงสันเขา
ที่โค้งลง หุบเขาและท้องทุ่งแสนสบายกลิ่นบรรยากาศยามค่ำไปหมด
ที่นี่ไม่ได้มีแค่ผืนป่า ลำธาร เสียงแมลงร้อง และนกน้อยที่พักผ่อน
อยู่ แต่ยังมีสุสานของบรรพบุรุษรุ่นแล้วรุ่นเล่าของคนในหมู่บ้านด้วย

หวังอิงอิงนั่งยกขาขึ้น แล้วจุดบุหรี่มวนหนึ่งก่อนจะสูดเข้าไป
หนึ่งพอด หลานเธอพาดคางอยู่ตรงราวจับระเบียบ ไม่รู้คิดอะไรอยู่

ตอนหวังอิงอิงยังสาว เธอแต่งงานไปอยู่ต่างเมืองที่ห่าง
ออกไปไกลแสนไกล ว่ากันว่าอยู่ใกล้ทะเล หลังจากสามีเสียชีวิต
เธอก็กลับมายังหมู่บ้านกลางหุบเขา เพื่ออยู่บ้านหลังนี้ที่พ่อแม่
ทิ้งไว้ให้

ตอนหลานเธอยังเล็กมาก ๆ เขาก็เรียนรู้ที่จะซ่อนความ
ในใจแล้ว และตอนนี้เขาก็ยื่นเหม่อซ่อนความในใจอยู่ตรงระเบียบ
ในช่วงวัยก่อนที่หัวใจซื่อซ่านจะเติบโตใหญ่ หากไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับ
บทเรียน ก็มีแค่หวังอิงอิงคนเดียวที่ตอบเขาได้

“ยาย ผมมีพ่อใหม่”

“ยาย แม่จะกลับมาใหม่”

พอหัวใจซื่อซ่านอายุสิบขวบ เขาก็ไม่ถามอะไรอีก ราวกับ
ชีวิตไม่มีคำถามอีกแล้ว และเขาก็ยอมรับว่าทุกอย่างจะดำเนิน
ต่อไปแบบนี้

ฤดูร้อนปีนี้ แสงจันทร์อาบผ่านยอดไม้ ขจัดล้างบ้าน หลังน้อยจนสะอาด สะท้อนเงาของคนสองคนที่นั่งอยู่กลางค้ำคิน

หลิวสี่ซานถามขึ้น “ยาย ยายเคยไปข้างนอกมา อีกฟากของภูเขาคืออะไรหะ”

ยายตอบว่า “ทะเล”

หลิวสี่ซานส่ายหน้า “เรื่องนี้ยายบอกหลายครั้งแล้ว มณฑลเรามีทะเลที่ไหน ยายหลอกผมได้แค่ตอนเด็กเท่านั้นแหละ”

ยายจึงเล่าว่า “ทะเลจริง ๆ เดินไปเรื่อย ๆ ก็จะได้ถึงทะเล ถ้าขึ้นเรือก็ไปบนเกาะได้ รอบด้านมีแต่ทะเลนะ”

หลิวสี่ซานว่า “ยายไม่มีความรู้อะไรเลยนี่ ถ้าอีกหน่อยผมสอบไม่ติดมหาวิทยาลัย จะกลับมาช่วยดูแลร้านนะ”

ยายบัดซีเฝ้าบุหรีที่ตกลงบนเสื่อลายดอกไม้ ก่อนจะหยีตาพูดว่า “ไม่แน่หรอก ยายอาจอยู่ไม่ถึงตอนนั้นก็ได้”

หลิวสี่ซานเอ่ย “ผมต้องสอบให้ได้ ถึงตอนนั้นจะพยายายออกไปดู”

ยายว่า “ตอนยังสาว ยายไปทะเลลุยมาหมดแล้วละ ตอนนี้อายุเยอะแล้ว อยู่ที่บ้านเกิดดีกว่า”

หลิวสี่ซานถามต่อ “บ้านเกิดที่ไหนกันล่ะ”

ยายตอบ “บรรพบุรุษรุ่นแล้วรุ่นเล่าเกิด ตาย และถูกฝังอยู่ที่นี้ ถึงได้เรียกว่าบ้านเกิด”

หลิวสี่ซานฟังไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรอีก เวลาผ่านไปนาน เขาจึงหันกลับมา เห็นยายศิบบุหรีที่ดับแล้ว พิงกำแพงและหลับไป ใบหน้าหวังอิงอิงมีริ้วรอยลึกมากมาย กำแพงเก่าแตกหลาย

สะท้อนเงาต้นไม้สั้นไหวรวากับภาพฟิล์มเก่าแก่

หลิวสี่ชานหยิบเครื่องเล่นเพลงพกพาออกมา ในนั้นมีเสียงที่อัดไว้สองสามประโยค เขาคัดลอกประโยคเหล่านี้ไว้ในสมุดจดที่ใช้กระดาษจากโรงงานผลิตไฟตงขึ้นมาเย็บเป็นเล่ม เขาเขียนประโยคพวกนั้นไว้หน้าแรกก่อนแผนการทุกอย่างของตน เขียนตัวบรรจงขีดเส้นแต่ละเส้นชัดเจน ตราตรึงในใจเสียยิ่งกว่าคติพจน์ใดๆ

เขากดปุ่มเล่น เสียงของคนที่ไกลห่างไปนานแล้วดังขึ้น เหลือเพียงประโยคที่อัดไว้ไม่กี่ประโยคซึ่งเขายังคุ้นเคย

สี่ชาน แม่ไปแล้วนะ

ลูกต้องเชื่อฟังยาย อย่าห่วนเล่น ตั้งใจเรียน โตขึ้นสอบเข้า
เปียด้าซิงหัว

แล้วไปทำงานในเมืองใหญ่ หาผู้หญิงที่รักลูกมาแต่งงานด้วย
และใช้ชีวิตอย่างมีความสุขต่อไปนะ

ยังมีความสุขด้วยจะยิ่งดี

สี่ชาน แม่ขอโทษ